

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10

Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν δὲ Πιπράκῃ ἀριθ. 1.

(Παρά τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ)

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΜΕΤΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Κατ' ἀπαίτησιν πολλῶν θὰ πωλῇ-
ται καὶ τὸ Παράρτημα εἰς τὰς ὁδοὺς,
ἐπὶ εὐωνοτέρου χάρτου, ἀντὶ λεπτῶν
5 ἐν Ἑλλάδι καὶ 10 ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — Ὁφειλομένη ἐξηγήσις —
Ἡ Πλατεία τοῦ Συντάγματος. — Ἔργα καὶ
ἡμέραι. — Ἡ κολοκύθα τοῦ Γερο - Σταύρου -
Τὸ ἄσυλον τῶν θεῶν. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐ-
ρωτήσεων. — Ἀγγελίαι. — Ἐν ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΙ
Μουβαρέκ-ἑλ-Χαρράν. (Διήγημα) τ. 1. — Ἐν
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ Ἡ πολιτοκρία τῆς Φλωρεν-
τίας (μυθιστορία).

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Οἱ νεωτερισμοὶ τοὺς ὁποίους χάριν εὐ-
ρυτέρας διαδόσεως εἰσέγαγεν ἡ «Ἐβδο-
μάς», ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυ-
χίας· πολλὰς δ' εὐνοϊκὰς κρίσεις ἠκού-
σαμεν παρὰ πολλῶν καὶ παρὰ τῶν συνα-
δέλφων ἡμῶν συντακτῶν τῆς «Ἀκροπό-
λεως», τοῦ «Χρόνου Ἀθηναίων» τῆς «Νέας
Ἐφημερίδος», τῆς «Σημαίας» καὶ τῆς
«Πρωίας» ἐφ' αἷς ὁμολογοῦμεν αὐτοῖς μυ-
ρίας χάριτας. Ἐκ τῶν λίαν κολακευτι-
κῶν τούτων κρίσεων ἀναγκάζομεθα νὰ
καταχωρίσωμεν τὴν τῆς «Ἀκροπόλεως»
ὅπως ἀπαντήσωμεν εἰς παρατηρήσεις τι-
νάς, ἃς θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ μὴ ἐχάρασσε
περὶ ἡμῶν φίλη γραφίς.

«Τὸ καλὸν μας περιοδικὸν ἡ «Ἐβδομάς», —
γράφει ἡ «Ἀκρόπολις», — ὁσημέραι καθωραίζεται
διὰ ποικίλης ζωντανῆς ὕλης, ἰδίως ἐπιδιδόνον
τὴν ἐξέτασιν κοινωνικῶν καὶ ἐθνικῶν ζητημά-
των. Εἶνε μᾶλλον ἐβδομαδιαία ἐφημερίς ἢ πε-
ριοδικὸν σύγγραμμα, ὅφ' ὃν τύπον κυρίως τὰ
ἐννοοῦμεν. Ἐν τῷ τελευταίῳ ἰδίως φυλλαδίῳ
διακρίνεται πάλιν νέον διήγημα τοῦ ἀμιμήτου
ἐκ Βαγδατίου ἡθογράφου τῶν Βεδουίνων κ.
Κωνσταντίνου Χ. Μεταξῆ. Τὸ διήγημα τιτλοφο-
ρεῖται Μουβαρέκ-ἑλ-Χαρράν καὶ εἶνε τόσῳ πε-
ρίεργον, τόσῳ θελκτικὸν ὅσῳ καὶ τὰ ἄλλα. Καὶ
ὁ κ. Παν. Πανῆς, ὁ βαθὺς γνώστης τῆς ἰταλι-
κῆς φιλολογίας, ἔχει μετὰφρασιν ἐν παραρτή-
ματι λαμπροῦ ἔργου τοῦ κ. Γκουεράτση. Μίαν
μόνην λυπηρὰν σκέψιν γεννᾷ τὸ ἐν λόγῳ περι-
οδικόν, τὸ ὅτι φαίνεται φατριάζον ἐν τῇ πο-
λιτικῇ, ὅπερ ἀηδὲς μὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐν
τῷ καθ' ἑκάστην τύπῳ, ἀηδέστερον ἀποβαίνει
ἐν τῷ περιοδικῷ, ἐκδιδόμενῳ κατὰ Κυριακὴν
καὶ προωρισμένῳ νὰ παρέχῃ διδασκαλίαν καὶ
τέρψιν ἐν γαλήνῃ, ὅχι νὰ ἐνοχλῇ δι' ἐμπάθει-
ων φατριαστικῶν, τόσῳ ἀντινευρικῶν ἐν ἡμέρᾳ
μάλιστα ἀναπαύσεως καὶ ἐν φύλλῳ ἐπὶ τέλους
μὴ πολιτικῷ. Τὴν παρατήρησιν ταύτην μετὰ
δειλίας ποιοῦμεν, βέβαιον ὅτι δὲν θέλομεν παρ-
εξηγηθῇ.»

*

Πρῶτον ὀρθῶς παρατηρεῖ ἡ φίλη συνά-
δελφος ὅτι ἡ «Ἐβδομάς» «εἶναι μᾶλλον

ἐβδομαδιαία ἐφημερίς ἢ περιοδικὸν σύγ-
γραμμα, ὅφ' ὃν κυρίως τύπον τὰ ἐννοοῦ-
μεν». Καὶ ὄντως· εἶναι παράδοξος ὁ τύ-
πος ὅφ' ὃν συνήθως ἐννοοῦσι τὰ περιο-
δικὰ συγγράμματα ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ἐφημε-
ρίς δικαιοῦται καὶ νὰ ἔχῃ καὶ νὰ λέγῃ τὴν
γνώμην της, τὴν κρίσιν της, τὸ περιοδικόν
οὔτε νὰ ἔχῃ γνώμην οὔτε νὰ λέγῃ δικαιοῦ-
ται, ὡς βλάξ ὑπὸ δικαστικὸν διατελὼν ἀν-
τιλήπτορα· ἡ ἐφημερίς συζητεῖ, φλέγεται,
τὸ περιοδικὸν ἀκούει, ἀναγράφει ξηρῶς
καὶ ψυχρῶς καὶ ἐκτοξεύει ἐπιδοκιμαστικά
ἢ λιθίου μειδιάματα· ἡ ἐφημερίς ἔχει τὴν
γραφίδα ὡς ὅπλον, τὸ περιοδικὸν ὡς κό-
σμημα δηλ. ὅπως ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι τὸ
ξίφος οἱ στρατιωτικοὶ ἱατροί. Ἐπειτα,
φύλλον ἐκδιδόμενον καθ' ἑβδομάδα καὶ
ἐξ ἐνός ἢ ἐξ ἐνός καὶ ἡμίσεος τὸ πολὺ
τυπογραφικοῦ φύλλου ἀποτελούμενον δύ-
ναται νὰ ὀνομασθῇ σύγγραμμα (!) περιο-
δικόν; μόλις τὰ κατὰ μῆνα ἢ τριμηνίαν
ἐκδιδόμενα ἐν μορφῇ πολυσελίδου τεύ-
χους ἢ τόμου, δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν
οὔτω. Τώρα, τὸ ὅτι ἐν φύλλον ἀφιεροῖ
πλείονα χῶρον εἰς κοινωνικὴν ἢ δημιουρ-
γικὴν ὕλην καὶ ὀλιγώτερον σχετικῶς εἰς
πολιτικὴν καὶ χρονογραφικὴν, αὐτὸ εἶναι
ζήτημα ὁργανισμοῦ τοῦ φύλλου, ὀφεί-
λοντος, ἄλλως, νὰ ἔχῃ ἰδιὸν τινὰ τύπον.

*

Ἦδη ἐρχόμεθα εἰς τὸ σπουδαιότερον
δι' ἡμᾶς ζήτημα εἰς ὃ ἐπιμένομεν, ὡς δυ-
νάμενον νὰ κλονίσῃ τὴν ἐφ' ἡμῶν πεποί-
θησιν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν ἡμῶν.
Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ «Ἐβδομάς» φατριά-
ζει πολιτικῶς;

Ὁχι! . . . Ἐὰν ἔλεγεν ἡ φίλη συνά-
δελφος ὅτι ἡ «Ἐβδομάς» ἀντιπαθεῖ σφό-
δρα πρὸς τὴν παρούσαν κυβέρνησιν — ὅ-
πως ἀντεπάθει καὶ πρὸς τὴν προκάτοχον
δι' ἄλλους λόγους — θὰ τῇ ἐλέγομεν **Ναί!**
προστιθέντες καὶ τοὺς λόγους. Θὰ ἐφα-
τριάζομεν ἐὰν ἐπηγγελλόμεθα προσκαίρως
τὸν δημοσιογράφον, καὶ κατεκρίνομεν πᾶ-
σαν πρᾶξιν, καλὴν ἢ κακὴν, μίαν κυβερ-
νήσεως, ὅπως ὑποστηρίζωμεν τυφλῶς ἄλ-
λην, παρ' ἧς ἀναμένομεν τι. Ἄλλ' εὐ-
τυχῶς οὐδὲν ζητοῦμεν, οὐδὲν ἀναμένομεν.
Ἄλλως τε τοσοῦτον ἐξευτελίσθησαν αἱ
δημόσιαι θέσεις, ὥστε ἀμφιβάλλομεν, ἂν
μετ' οὐ πολὺ θὰ εὐρεθῇ οὐχὶ ἀνὴρ, ἀλλὰ
καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τοῦ εὐ-
ρισκόμενος νέος, ὁ αἰσθανόμενος ἐν ἐκυ-
τῷ ποιεῖν τινὰ δύναμιν δυναμένην νὰ χρη-
σιμοποιηθῇ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, ὅς-
τις θὰ δεχθῇ νὰ ἐκφυσίῃ τὴν δύναμιν
ταύτην, ἡ ἀναγκασμένην ὅπως γείνη αἰσθη-
τὴ τοῖς κυβερνώσι, νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ

ὄχετος τῶν κομματικῶν φαυλοτήτων καὶ
ἐξευτελισμῶν.

Ἀληθῶς κατὰ τὸν παράλληλον τρό-
πον τοῦ σκέπτεσθαι, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ
ἔχει εἰσαχθῇ παρ' ἡμῖν, ὅταν δὲν συμπα-
θῇ τις πρὸς τὸν Κύριον Τρικούπην, θεω-
ρεῖται κατ' ἀνάγκην συμπαθὼν πρὸς τὸν
κ. Δηλιγιάννην — ὃν μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀ-
παξ μόνον εἶδομεν! — Ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα
διατεθειμένοι καὶ τῶν δύο τούτων μεγάλων
ἀνδρῶν νὰ λησμονήσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν
μορφήν! ἀλλὰ ποῦ μᾶς ἀφίνει τὸ «Ἀστὺ»
ἀπεικονίζων αὐτοὺς καθ' ἑβδομάδα;

Τὸν Κύριον Τρικούπην ὡς Κυβέρνησιν, —
διότι αὐτὸς εἶναι ἡ Κυβέρνησις — θεωροῦ-
μεν ἐν πεποιθῇ οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῶν τόπων,
πλὴν πολλῶν ἄλλων αἰτιῶν, γενικῶς μὲν
διότι ὡς ἰδανικόν του ἔχει τὸ νὰ μεταφράσῃ
τὸν τόπον, ὃν ἐντελῶς ἀγνοεῖ, αὐτὸς οὐ-
τος μεταφρασμένος ὢν ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς,
καὶ κατὰ τὰς γνωστὰς μάλιστα τοῦ κόμ-
ματός του μεταφράσεις, εἰδικῶς δὲ διότι
περιεφρόνησε τὸ ἔθνος, ὅπερ ἠθέλησε τὸν
πόλεμον, ἐξευτελίσας τοὺς ἀντιπροσώπους
αὐτοῦ, διότι περιεφρόνησε τὸν λαόν, ὅς-
τις ἔξαλλος προσέδραμεν εἰς τὸ πεδίον
τῆς Ἑλληνικῆς τιμῆς, θωπεύσας τοὺς δει-
λοὺς καὶ ἐξυβρίσας τοὺς γενναίους, ἀφοῦ
πρότερον ἐνέσπειρεν εἰς τὸν στρατὸν τὴν
διαίρεσιν καὶ τὴν ἀποθάρρυνσιν, εἰς ἐπίμε-
τρον δὲ ἀνεβίβασεν εἰς ὑπουργοὺς καὶ εἰς
πρέσβεις ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν ὑποψηφιότητι
τοὺς συκοφαντήσαντας τὰ ἱερώτερα τοῦ
Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ λαοῦ αἰσθήμα-
τα· τέλος, διότι ὁ Κύριος Τρικούπης ἐπε-
βλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἣν κατέχει ἤδη
ὡς κατακτητῆς, ἐγκαθιδρυθεὶς ὑπὸ τῶν
διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀτιμασασῶν τὴν
Πατρίδα ἡμῶν δυνάμεων.

Πεποίθησις λοιπόν, ἀγαπητὴ συνά-
δελφε, καὶ οὐχὶ φατριασμός ὥθεϊ τὴν
γραφίδα τῆς Ἐβδομάδος εἰς τὸ νὰ γράφῃ
ὅπως γράφει, ἀφοῦ θεωρεῖ τὴν πτώσιν τῆς
παρούσης κυβερνήσεως ἢ μᾶλλον δυνα-
στείας, ὡς καθήκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ
τῆς ἐθνικῆς τιμῆς.

Ἡ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Δὲν στερεῖται πλατειῶν ἡ πρωτεύουσα
μας· καὶ ποὺ καὶ ποὺ ἐκεῖ ὁποῦ συμβάλλουσι
δύο ἢ τρεῖς ὁδοὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς
πόλεως, ἀνοίγεται καὶ μία ὁπωσοῦν εὐ-
ρύχωρος ἔκτασις, τετράγωνος ἢ πολύγω-
νος, ἀκανόνιστος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ῥυπαρὰ
πάντοτε, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκει διέξοδον

